

Natur, at den i Virkeligheden altid vil blive baaren af dem. Det er en Selvkuffelse at antage, at nogen Producent vil bære Byrden af en Forbrugsstat. Forudsat at Stat-ten er ens for alle Producenter, ville disse lade den indgaa med dens fulde Beløb i Beregningen af, hvad Varen koster dem ved Udlevering fra Fabrikken. Der er netop under den nævnte Forudsætning ikke nogen eneste anden Udgift, der saaledes som denne er ens for alle, og naar nogle Producenters Priser ere billigere end andres, vil det altsaa — for saa vidt Kvaliteten er ganske ens — bero paa, enten at de fremstille Produktet billigere eller at de beregne sig en mindre Fortjeneste end disse. Det fremgaar ogsaa med al tilstrækkelig Tydelighed af, hvad der er fremkommet under dette Lovforslags Behandling, at der i Virkeligheden aldeles ikke er Tale om, at de store Bryggerier eller noget af dem vil bære Skatteforhøjelsen. Sagen er derimod den, at den nuværende Ølpris erkendes af Bryggerne selv for at være højere, end rimeligt er i Forhold til Produktionsomkostningerne. Raaprodukterne (Malt og især Humle og Mais) ere, som det ogsaa siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, gaaede betydeligt ned i Pris; men desuagtet have Bryggerierne ikke nedsat Prisen paa Øl. Hadde de gjort det, maatte Nedsættelsen formentlig have udgjort 2 Kr. pr. Td. Naar det største danske Bryggeri nu skal have erklæret sig villig til at lade det forblive ved den nuværende Ølpris, forudsat at Skatteforhøjelsen ikke bliver større end 2 Kr. pr. Td., er Sammenhængen hermed altsaa den, at denne Forhøjelse af Skatten netop svarer til, hvad Forbrugerne hidtil have betalt for meget for Øllet, saa at Bryggeriet faktisk iværksætter en Nedsættelse af den nuværende Ølpris ved at lade Prisen blive uforandret uanset Skatteforhøjelsen, idet denne træder i Stedet for den Nedsættelse af Ølprisen, som vilde have fundet Sted, dersom 7 Kr.s Skatten var bleven staaende, og netop dækker denne Nedsættelse. Det er derfor ganske villedende at tale om, at det paagældende Bryggeri vil bære Skat-

ten. Det bliver naturligvis Forbrugerne, der komme til at bære den; men til Held for dem er samtidig Produktionsprisen gaaet ned med et tilsvarende Beløb, saa at Forbrugernes Udgift bliver uforandret.

Naar det altsaa er uomtvisteligt, at ikke Bryggerierne, men Forbrugerne, bære Skatteforhøjelsen, og at dette vil komme til at gælde, hvad enten denne bliver 2 eller 3 Kr. pr. Td., bortfalder formentlig enhver Argumentation, der er bygget paa, at Lovgivningsmagten skulde forandre den indirekte Skat — der maa og skal udredes af Forbrugerne, om den end af Staten opkræves hos Producenterne — til en direkte Skat, der bæres af disse sidste. Og Spørgsmaalet bliver da, hvilke Grunde der kan anføres for, at man af Hensyn til Forbrugerne skal indskrænke Forhøjelsen til 2 Kr. i Stedet for at lade den blive 3 Kr. som ved Loven af 1ste April 1891 bestemt.

Det maa nu herved bemærkes, at 10 Kr. er den ved ny nævnte Lov fastsatte Skat, og at Spørgsmaalet er, hvorfor man nu skulde forlade, hvad der den Gang blev bestemt.

Intet Menneske har nogen Sinde kunnet tro, at Skattens Forhøjelse fra 7 til 10 Kr. skulde være mulig, uden at Forbrugerne kom til at betale Øllet dyrere. Nu at tænke paa at lade Forhøjelsen (til 9 Kr.) indtræde, uden at Forbrugerne komme til at bære den, vilde ligge uden for Muligheden og Virkeligheden, og det er foran tilstrækkelig godtgjort, at det heller ikke vilde ske, idet en saadan Forhøjelse faktisk vilde blive baaren af Forbrugerne, hvor meget det end ved behændige Vendinger gives Udseende af, at det er Bryggeriet, der vil bære den.

En ganske anden Sag er, at det selvfølgelig er en stor Behagelighed for Forbrugerne, at selve Varen falder i Pris, samtidig med at Skatten derpaa forhøjes, saa at de ikke, i alt Fald saa længe Prisnedgangen varer, komme til at betale mere for den, Skatten iberegnet. Der kunde derfor ikke tænkes gunstigere Omstændigheder, under hvilke Skatteforhøjelsen indtraadte, end de nuværende. Dersom selve Pro-